

Boel Schenlær

Dikter

Vad tycker björnar om?

Det klockar in oss, åtminstone mig, med
en grandios millimeterrättvisa som
med sina fikna fingrar bänder upp locket
till ett allt annat än lufttomt utrymme
men samma förmiddag klev jag echaufferad
rakt ut i gatan precis framför en bil.
Jag vet inte. Jag vet verkligen inte.

Man kunde höra, hur ropen upp mot trappan,
hur huset hade byggfel – hundskall gick genom
tak och väggar men ett eko fanns där aldrig -
blotta tystnaden från människor som likt mig
skyggar för fullmånens gulnade godisdoft
och inte kan sitta ordentligt vid borden.
Bara jag och mallgrodan bredvid kved högt när
la crème brûlée bjöds fram på hennes nakna arm.

Nätterna hinner inte längre upp andra
drömmar än de stekta, inga lättfärdiga,
i kurvan hamnar skönheten på avvägar.
Ingen undran stramar upp sig i mörkret och
min syn nöter nog hål på det himmelska
kanske för det lönlösas skull, för henne,
honom, kanske för det skapelselösas skull.
Ja, du har rätt, jag är i desillusion.

Vriden kristyr

Kärlek är ett äventyr man bör dela.
Kärlek ger en extra blick, ett par skira trossor i nacken.
Vi står hind vid alla lagerbladsträd
det finaste är att älska
att bli älskad och
att älska att få älska; Venusskogen genomborrad.
Så drar en kam av död genom vår hårlock
smeker höften, rundar mot vår rygg, vår arm, vår länd.
Förött. De älskande smälter bort som socker.

Kvar

Livet klär av det allra vanligaste
andlig och erotisk vårbloom
och jordens vittrande
personlighetsbrottningsarna
misslyckandena
och ibland
glädjen.
Kvar
av en älskad poet
är en
ruin.

En bit efter holammna

Min handflata nuddar jordhögen inuti.
Spadtagen minskar inte i omfattning.
Är det du och jag där eller bara jag.
Kärlek vinner över elände, gör den?

Förtätning

Din existens
förebrår mig ingenting.
Ovisst
vilket slags hemkomst
jag ägnar mig åt
via kärleken jag hyser för dig.
Lugnet lägrar mig
hur som helst
när tystnaden blir tillräcklig
liksom avståndet.

Länge nog
har jag låtit bli att söka dig,
länge nog
för att tillfredsställa behoven
att ge upp dig
lite granna mer
för varje dag.

Vi får inte glömma bort
att någonstans
mitt
i
allt
det
här
är vi människor också.

Momentet död
håller liv i mig
och i förhoppningen.
En obönhörlig bön
alltmedan kroppen
går mig förbi.
Mer långsamt än de döda
skingras ur den
solvita, tillintetgörande
omgivningen.

Ett par strån

Det finns en morgondag
där ingenting är verkligt
inte heller för mig
när det blir dags att återvända
en dag
eller natt
och jag ska frukta intet
och sjunka i min aska
ner
mot havets botten.

Svaret är ingenting

Jag känner ingen avundsjuka på dig
egentligen inte på någon människa
men ett sting av att livet är orättvist –
mitt liv, ditt och alla andras.

Vi köpslår med vår tid för att hämnas
döden som den yttrar sig i vår natur.

En skrymmande ensamhet har delgivits mig
i morse och i morgon när jag sitter
för mig själv med min musik, mitt glas vatten
min idoga penna som tycks vara ensam
om sin rörelse i världen för den står
helt stilla idag.

Jag önskar mig ingenting av världen
förutom lite mer och annan musik
och obegränsat med tid för mig själv.

Ur den omöjligheten vill jag resa mig.

Systemers hår

Han sjunger så vackert om skiftningarna.
Om dagarna, lika långa som somrar.
Om köksskåp, och lådor, om gömda pengar.
Om småstadssorl och om allt som går förlorat.
Och om hur han kammade systemers hår.
Om hur kärleken blandade sig med
längtan att kamma systemers hår.
Jag såg aldrig något systemers hår.
Jag har aldrig sett något hår att kamma.
Jag ser bara de torra benen.

Under jord

Björkstammarna är ursköna med näver.
Den vita och svarta levande barken.
Vi går som främlingar mellan stammarna.
Ingen av oss kan just nu tro på någonting.
Allting är då och kommer inte mer att löva.
Ett bländverk som tog allt från roten och upp.
En sotsvart pelare kluven från toppen.

Vi byter

Kärlek tål små rum, madrass på golvet och social utslagning.

Kärlek tål 27 flyttar men inte villaskräcken.

Ingen kärleksnatt lyds av slag, ingen kärleksgryning följs av svek.

Kärlek tål ingenting med kåthet som aldrig står stilla.

Förr likstelt mörker än avklarat ljus på rädda kroppar.

Oblyg kärlek är sämsta sort men avgör

aldrig följdriktig, sällan gemensam, inte ömsesidig.

Blyg kärlek är nödvändig för all slags skönhet.

Kärlek är tillfällig upplevelse av vanartig utlevelse.

Drömmen om kärlek är oväntad förväntan.

Jag öppnar för dig

Den vita grinden trasig
Låshaspen går av.
Jag öppnar
för dig.
Jag öppnar
för de liv ingen visste fanns
för de liv som kallades
försumbara liv.

Punkt bland molnen

Du och jag
sprang under broarna.
Du och jag fanns inte
inte i de fladdrande ballongerna
inte på snöret med porträtten.
Där fanns du.
och jag fanns.
Men, aldrig vi båda.

Tidsandan

Tio år av oförrättat ärende
eller kanske, ett helt liv
med gråten
strömmande ur alla kroppsöppningar.
Det är ingen sådan dag
Det är ingen sådan dag
spikar gröngölingen fast.

Den smärtlindring Sokrates gavs
via bågaren kommer sannolikt inte
bli min väg till frigörelsen.

Kvinnans bana
är olik mannens,
stat är olik stat.

Vi möts under fällen, vi
klagar våra tidlösa rop
unisont in i den öronbedövande kraschen.
Vi firar ned oss med rep
ner, i sprickorna av en ung ravin
för att torrsimma
i den sönderbrända jordens krackeleringar.

Frihet

Jag vet inte
men jag tror inte jag kan leva
i ett stort efterliv.
Tiden börjar inte om
och livet tar inte slut
men på vissa sätt
omintetgjörs förmågan
att tro på en bättre framtid.
Solen skiner i alla fall inte här
det tycks inte bli sommar
förrän till hösten
och vi behöver ingen vår
bara snöfria fotbollsplaner.
Till skymningen
ska jag se på klockan
för att bli helt säker
gå undan till ett hörn
där inget annat finns än mörker
och sedan ge upp
en inpräntad förväntan.

Bortom zenit

Du börjar drömma dig förbi hungerstrecket
när samma soppa uppblandad med bensin
för fjärde gången hamnar framför dina fötter.

Du drömmer dig ända fram till din älskades hår
och erinras dofter som fallit ur minnet.
Smeksamheten från samma nacke hotar dig.

Kroppen envetet utan rop på hjälp
som stummat på gårdsplanen för att tystna helt
mot kvällen, mot sorgen efter de hängda.

Den omedelbara sorgen hämtar du dig ifrån
med hjälp av en sax stucken en kort bit in i låret.
Den efterhängsna skulden får du tämja, natt efter natt.

Och varje morgon blir din dröm ändlig
när kylan från de värnlösa, nakna barnen
till slut tar sig in i alla dina förhoppningar.

Och drömmen dör när barnen dör.
Du, som inte kan leva om du inte får vårda
de levande. Du kan få öppna ögonen nu.

Se dig omkring. Älska livet i begränsning.

Café Hill

Här sitter jag och tiger
med musiken runt omkring.
Här sitter jag och förändrar människors liv.
Den slutgiltiga förlåtelsen
brinner inte i krematorieugnarna.
Den omfamnar lidandet inifrån.